

FEUILLETON

HET NEGENDE INTERNATIONALE TANDARTSEN- CONGRES TE WEENEN.

2—8 AUGUSTUS 1936.

Toen in 1931 te Parijs met groot enthousiasme de uitnodiging werd aanvaard het volgende Congres te Weenen te houden, was er al een gevoel van bewondering voor onze Oostenrijksche collega's, die in de voor hen zoo moeilijke economische omstandigheden, de organisatie van een Congres van duizenden aandurfde. Weinig kon men toen bevroeden, hoè erg het vijf jaar later zou wezen, hoè zeer Europa inmiddels een heksenketel zou worden, waarvan niemand meer kan voorspellen, òf en wáár en wannéér de deksel zal openvliegen.

Dat men toch de moed, het optimisme en het uithoudingsvermogen heeft gehad om vol te houden, gelukkig niet tot het bittere, maar tot het vroolijke en succesvolle eind is een prestatie, die pleit èn voor onze collega's en voor de Oostenrijksche mentaliteit als zoodanig.

In het algemeen is een van de moeilijkste problemen bij het organiseeren van internationale bijeenkomsten, dat men heel weinig houvast heeft omtrent het aantal bezoekers. De genomen maatregelen maakten dat men van te voren wist op ± 2000 te kunnen rekenen; dat het er ongeveer 3000 geworden zijn, viel — gezien de huidige situatie — erg mee en stempelde dit Congres ten opzichte van de buitenwereld, die nu eenmaal van groote getallen houdt,, onmiddellijk als een gebeurtenis van buitengewone orde.

In de Weenske pers was dit dan ook duidelijk te merken, zooals trouwens de geheele stad die week min of meer in het teeken der tandartsen stond, met name voor zoover het de eet- en amusementsgelegenheden betrof.

Ja zelfs in Buda-Pest moesten de vreemdelingen een week later vernemen dat er geen hotelruimte meer beschikbaar was, vanwege de naweeën van het Weenske Congres!

Toen wij een paar dagen te voren na een snelle en voortreffelijke vliegtocht te Weenen arriveerden vonden wij de bekende drukte van een Congres dat staat te beginnen en waar overal nog de laatste hand gelegd moet worden. Ieder spoor van de zoo bekende nerveusiteit ontbrak echter ten eenenmale.

Alles is doordacht en bekeken en moet „durendus klappen,” verklaarde Gottlieb trotsch en inderdaad, de uitkomst heeft hem en de zijnen gelijk gegeven, hier is een voortreffelijk staaltje van organisatorische capaciteit gegeven.

Toen Zondagmorgen de openingszitting een aanvang nam, was alles in volmaakte orde, de drie prachtige gebouwen — voor dit doel ideaal naast elkaar gelegen en à deux pas van de hotels — zagen er keurig en vroolijk uit. Twee Congresszalen waren voorzien van koptelefoons waardoor men naar believen het gesprokene in een der drie talen beluisteren kon, een van de grootste verbeteringen sinds vroeger en afgekeken van de volkenbondsvergadering te Genève, zij het dan ook dat de techniek ook hier, vermoedelijk nog tot grootere perfectie kan worden opgevoerd.

Die openingszitting maakte terstond een machtigen indruk, de enorme zaal was geheel gevuld en niet minder dan *twee en veertig* nationaliteiten, uit alle hoeken der aarde bleken aanwezig!

Georges Villain, de voorzitter der Fédération Dentaire Internationale, de organisatie die deze Congressen voorbereidt, sprak het openingswoord en installeerde Prof. Dr. Hans Pichler als Congresvoorzitter.

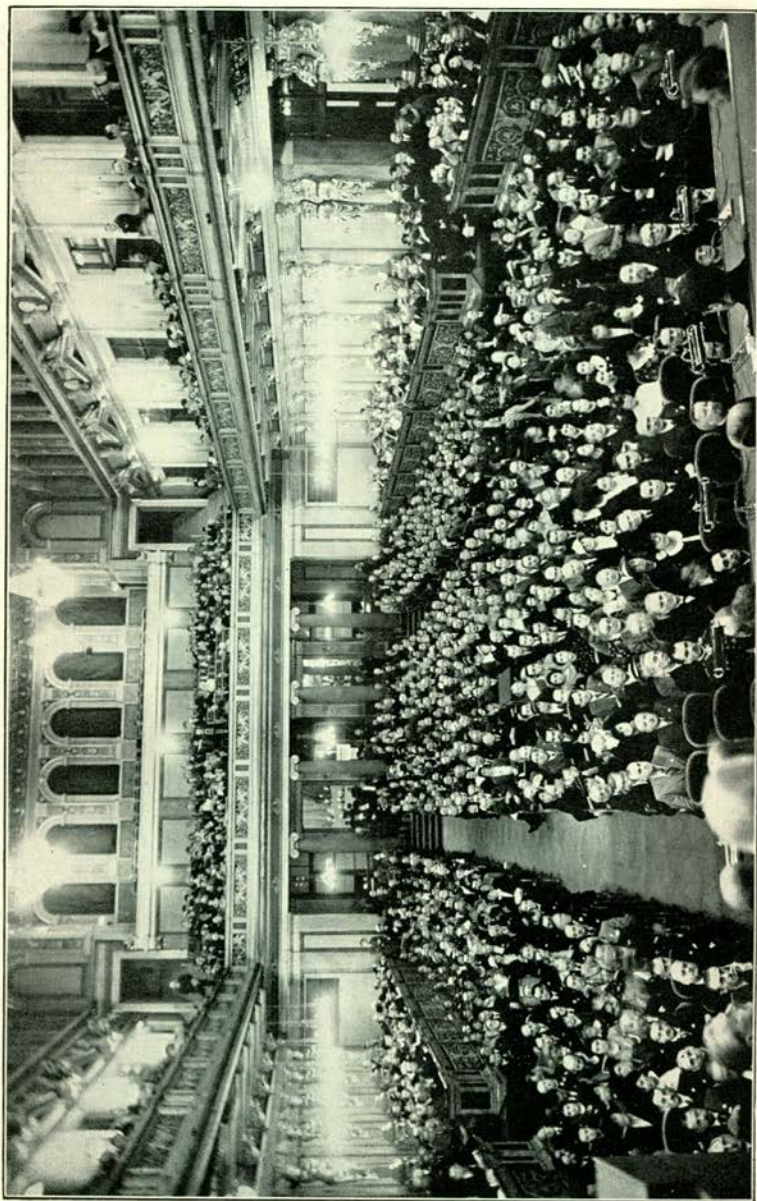
Na de welkomstrede van Prof. Pichler, sprak Minister Resch (Sociale Zaken) namens de Regeering woorden van welkom en waardeering en met name wees hij op de groote rol, die de tandheekunde in de laatste jaren is gaan spelen ten opzichte van de volksgezondheid, waarbij zij een belangrijke plaats is gaan innemen onder de geneeskundige specialismen.

Hierna vond de oproep der landen plaats. In stede van begroetingstoespraken, die uren in beslag zouden hebben genomen, verzocht iedere vertegenwoordiger in zijn eigen taal zijn landgenooten op te staan om het Congres te begroeten. Deze gelukkige trouvaille maakte een ongemeen imposanten indruk en door het aantal der vertegenwoordigde landen en door de veelal groote schare vertegenwoordigers. Ons landje maakte daarbij met zijn 125 aanwezigen zeker geen slecht figuur, wij werden slechts overtroffen door de Zwitsers, die met het dubbele getal aanwezig waren.

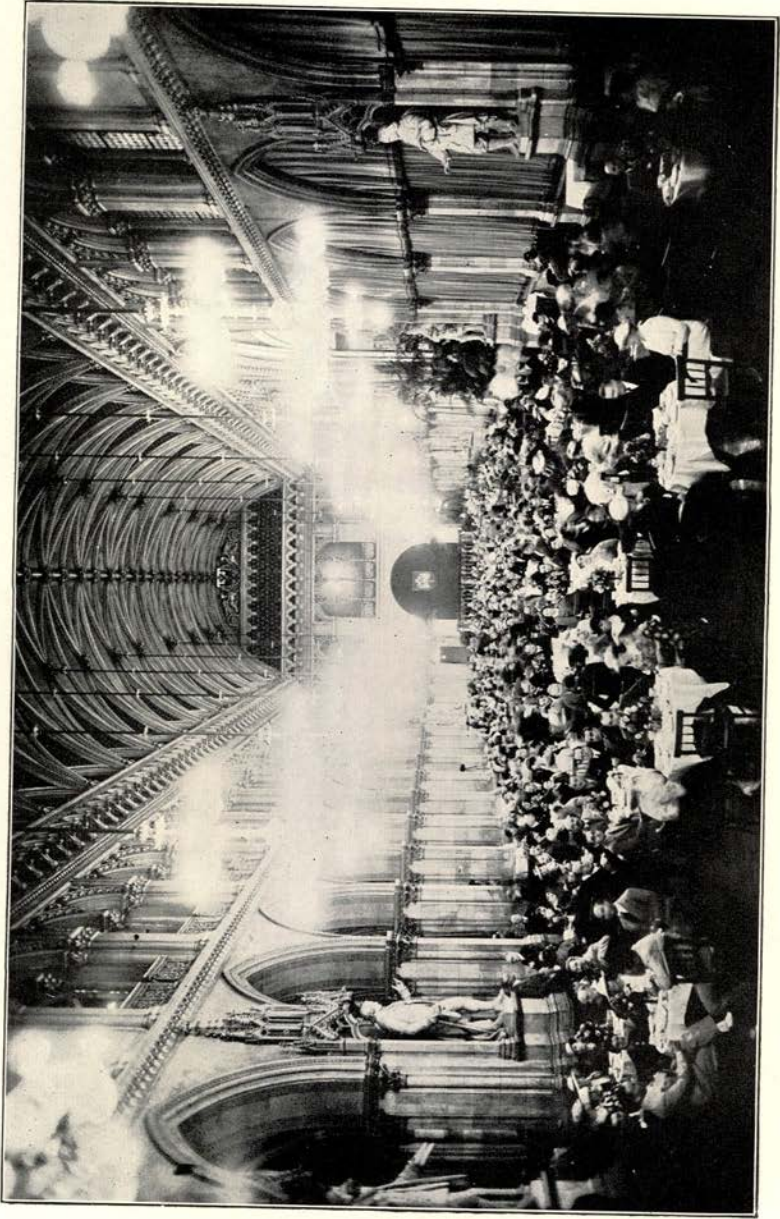
Het slotwoord was wederom aan Villain, die de het vorige jaar te Brussel verleende *Millerprijs*, de hoogste internationale tand-

T. D. J. Weenen, Augustus 1936.

Openingszitting Congres. Weenen, 1936.

Ontvangst ten Stadhuize. Weenen, Augustus 1936.

Conseil Exécutif. Weenen, Augustus 1936.

heelkundige onderscheiding, uitreikte aan Prof. Cieszynski (Lemberg), Prof. Gottlieb (Weenen) en Dr. Roy (Parijs).

Daarna werd door den Minister achtereenvolgens de wetenschappelijke en industriele tentoonstelling geopend en ook hier bleek alles in orde en waren beide op zichzelf reeds een bezoek aan Weenen waard.

Maandag's begonnen de wetenschappelijke voordrachten, die 's morgens plaats vonden, terwijl 's middags demonstraties in dezelfde secties gehouden werden.

Over een en ander zal later door een aantal daartoe te voren uitgenoodigde collega's in dit Tijdschrift uitvoerig worden gerefereerd, wij kunnen ons hier bepalen tot de mededeeling dat het aantal demonstraties, tafelvordrachten, films etc, enorm uitgebreid en wetenswaardig was en dat ook hier wederom alles voortreffelijk klopte en overzichtelijk was geregeld, zoodat de bezoeker aan de hand van het in verschillende talen gedrukte programma op zeer eenvoudige wijze datgene kon volgen wat hem interesseerde, zij het dan ook dat de belangstelling veelal zóó groot was, dat het vaak moeilijk was een plaatsje te bemachtigen waar men wat kon zien.

Onze landgenooten hebben zich bij een en ander niet onbetuigd gelaten.

Van den Berg sprak over porcelein, Bruske over de prophylaxe van het kindergebit, Witthaus over het behoud van het kindergebit, ondergeteekende over de noodzakelijkheid van scheiding in de orthodontie tusschen vroegtijdig ingrijpen en de behandeling van verwaarloosde gevallen.

Verder sprak bij de demonstraties van den Berg over partiele prothese en porselein, Bertram over krachtinwerking op de tanden in verband met verschuiving en weerstand, Bruske over capillairmikroskopie bij atrophie en paradentose en Duyvensz eveneens over capillairmikroskopie.

Veel belangstelling had ook de Sectie Onderwijs. Dit congres, dat gehouden werd in een land waar alle tandartsen ook artsen zijn, had een grooter aantal stomatologen als deelnemers dan de vroegere F. D. I.-Congressen en met name de Voorzitter Prof. Pichler heeft veel gedaan om te trachten beide partijen contact te doen krijgen. Dit kwam ook uit bij de discussies over het onderwijs, die echter nog vele wrijvingspunten opleverden en een gedachtenwisseling ten gevolge hadden, waarbij ook collega J. Sanders Ezn. en J. Schuiringa zich niet lieten weerhouden om het podium te bestijgen.

Wij hopen ook op deze belangwekkende onderwijskwesties nog terug te komen, kunnen echter thans wel verklappen dat, naar aanleiding van een en ander pogingen gaande zijn om F. D. I. en A. S. I. (Association Stomatologique Internationale) tot elkaar te brengen, welke pogingen onder meer warm gesteund werden door den Belgischen Stomatoloog Prof. van der Ghinst.

Verschillende resoluties, door de Secties aangenomen, werden ter verdere bestudeering naar de F. D. I. verwezen.

Slechts één werd in de sluitingszitting van het Congres zelf behandeld en eenstemmig aangenomen, in welke resolutie werd verklaard, „dat in het belang der volksgezondheid, de tandheelkunde slechts behoort te worden uitgeoefend door academisch gevormde tandartsen, toegerust met grondige medische kennis!”

Naast dit alles waren er dan nog „de dames” en het „Vergnügungsprogram”. Er was een officieel diner met regeeringsgedelegeerden en referenten, een „Alt Wiener Abend”, een regeeringsontvangst in Schönbrunn, een ontvangst ten stadhuize, een tuinfeest in den „Burggarten” en ten slotte het officieele banquet in de feestzalen van de Hofburg, waaraan een duizendtal congressisten deelnamen.

Verder bezoeken onder leiding aan stad, musea en omgeving, zoodat een ieder in de gelegenheid was de zeldzaam mooie Donau-stad nader te leeren kennen.

Maar Weenen zou Weenen niet geweest zijn, als het — naast al die officieele gelegenheden — niet getoond had nog steeds de stad te zijn van den „Heurigen”, van zang en van dans.

Wat er helaas ook in den loop der jaren veranderd moge zijn, hoe zeer de machtige keizersstad van weleer thans ook te lijden heeft onder den druk der economische en politieke crisis, de Weener zelf is gelukkig gebleven die hij was en als in Schubert's dagen klinkt er nog steeds:

das singende, klingende,
fröhlichkeitsbringende,
herzenbezwingende
Lied aus Wien!

Wij hebben den indruk, dat dit den Congressisten allerminst ontgaan is en dat zij vertrokken zijn met gevoelens van groote tegenwoordigheid voor Weenen en de Weeners en tevens van dank voor de kranige organisatoren van deze tandheelkundige Olympiade, voor Pichler, Gottlieb, Janisch, Urban, Schwabe en de vele *andere medewerkers, die dit alles hebben mogelijk gemaakt!*

En, last not least, was er tusschen dit alles door nog de F. D. I., die in de vijf afgelopen jaren dit Congres mede heeft voorbereid en thans weer maatregelen moest treffen voor het Congres van 1941!

Vrijdags en Zaterdags vóór het Congres waren er besprekingen van het Bureau, met Congresleiding en Commissies; moest het werk der laatste vijf jaren beëindigd worden om het te kunnen overdragen aan den nieuwen Conseil Exécutif, met een nieuw Bestuur.

Zaterdagmiddags en Donderdags vergaderde de oude Conseil in pleno, tal van landen bleken tegenwoordigd, de jaarrapporten werden gelezen en goedgekeurd, de penningmeester gedechargeerd en het verdere routine werk afgedaan.

Voorts vergaderde gedurende de Congresweek nog de Commissie voor Terminologie, die belangrijk werk voorbereidt op het gebied der Orthodontische nomenclatuur en vond een commissoriale bespreking plaats over de mogelijkheid tot het stichten van een internationaal Tijdschrift. Verder werd door het Bureau nog eenige malen met het Congresbestuur geconfereerd en Zaterdag 8 Augustus was men gereed om het werk aan den nieuwen Conseil Exécutif over te dragen.

Deze werd samengeroepen door den ouden voorzitter en moest beginnen een nieuw Bestuur te kiezen voor de volgende vijf jaren. Dit werd bij acclamatie als volgt samengesteld:

Georges Villain, Eere voorzitter.

F. Schaeffer Stuckert, W. Guy, Eere vice-voorzitters.

W. H. G. Logan, voorzitter.

M. Roy, A. L. J. C. van Hasselt, W. H. Gilmour, H. Pichler, H. Euler, Vice-Voorzitters.

Ch. F. L. Nord, Secretaris-generaal.

A. E. Rowlett, Penningmeester.

A. Joachim, R. Grohs, adjunct-secretarissen.

Aangenomen werd de uitnodiging van Zweden om in 1937 in Stockholm bijeen te komen, terwijl verder besloten werd de uitnodiging van de British Dental Association te aanvaarden om het volgende Congres in 1941 te Londen te houden.

Vervolgens werden de voorzitters der Commissies benoemd, deze gereorganiseerd en opnieuw samengesteld.

Het voorstel om te trachten een internationaal tijdschrift in het leven te roepen, teneinde in den thans bestaanden chaos orde te scheppen, vond algemeene bijval en besloten werd het kapitaal der F. D. I. hiervoor eventueel gedeeltelijk ter beschikking te stel-

len. Het Bureau zal verder trachten in overleg met de A. S. I. versnippering van krachten in de toekomst te voorkomen op die gebieden waar tandartsen en stomatologen hetzelfde bereiken willen.

Tenslotte installeerde *Georges Villain* den nieuwen voorzitter, *W. H. G. Logan*, en werden er woorden van oprechte waardeering gesproken aan het adres van den heengaanden leider voor het onnoemelijk vele dat hij in de afgelopen vijftien jaren voor de internationale tandheelkunde heeft verricht, waarbij wij trouwens alle reden hebben om aan te nemen dat de nieuwe eere-voorzitter zijn post niet als een sinecure zal kunnen opvatten, ook al in verband met het feit, dat Amerika en Chicago wel wat heel ver weg liggen om voor Bureauvergaderingen als regel erg convenabel te zijn.

Tot afscheid was er een „farewell-luncheon” door de *F. D. I.* aangeboden aan het organisatie-comité van het Congres met hunne dames en ook daar werden onder de leiding van den nieuwen president vele woorden van dank gesproken, maar vooral ook, van vriendschap!

En dit moge men ten slotte als de grootste winst beschouwen van het wetenschappelijk internationaal contact, dat het leidt tot onderling begrijpen en waardeeren.

De vele gastvrije Weenske woningen die voor ons openstonden, de praktijken waar men ons tusschen alle drukte door ontving om nog iets bijzonders te toonen, de vertrouwelijke gesprekken over alles en nog wat, zij vormen de basis van wat wij zullen hopen dat toch ééns zal worden, het vertrouwen, niet alleen van mensch tot mensch, maar van mensch tot menschheid!

Ook in dit licht bezien hopen wij het beste van Londen in 1941!

Semmering, Augustus 1936.

CH. F. L. NORD.